

havnske kommunale Indkomstskatteprocent og indsendte et Andragende derom til Rigsdagen. Selv Landstinget gik den Gang med til det daværende Højres og Borgmester Borups Krav om Forhøjelse af den københavnske Skatteprocent, som den Gang var 3 pCt., til 5 pCt., altsaa en meget betydelig Forhøjelse af Skatteprocenten. Det stødte imidlertid den Gang paa Modstand, ikke i Landstinget og ikke fra Højres Side, men her i Folketinget, hvor man med Rette mente, at dersom Indkomstskatteprocenten skulde forhøjes, maatte samtidig Indkomstskatten reformeres og en stigende Skala indføres. Derfor blev Sagen den Gang ikke til noget.

Allerede saa tidligt som omkring 1890—91—92 var Kravet om forhøjet Skatteindtægt stærkt oppe fra Københavns Kommunes Side og med Rette. Fra 1880 maatte Københavns Kommune gaa til Maksimum af den Skatteprocent, som den Gang var tilladt, nemlig 3 pCt. Fra da af begyndte det at knibe med at skaffe Balance. De 3 pCt., som var fastsatte i 1861, var i Virkeligheden den Gang en meget vid Grænse. Det var jo Meningen efter Loven af 1861, at Indkomstskatten skulde være en Supplementsskat, der skulde forhøjes og nedsættes efter Kommunens Behov. Det var nærmest et Tilfælde, at man fastsatte det Maksimum af 3 pCt.; den Gang var Skatten kun 1 eller 1½ pCt., og de 3 pCt. var en efter Datidens Forhold meget vid Grænse, som man næsten ikke tænkte sig naaet, fordi Kommunernes Opgaver den Gang var saa meget mere indskrænkede, baade i Antal og Omfang. I Virkeligheden tilsigtede man den Gang at give Bevægelsesfrihed, men efterhaanden som i Aarenes Løb Kommunerne, specielt Københavns Kommunes, Opgaver voksede i Tal og Omfang, naaede man til sidst Maksimum, 3 pCt. Det skete i 1880, og fra den Gang har Kravet været oppe.

Det daværende Højre med Borgmester Borup i Spidsen søgte altsaa Løsning paa den Maade, at man søgte Tilladelse til at forhøje Indkomstskatteprocenten med 2 op til 5 pCt., men det stødte, som sagt, paa Folketingets Modstand, fordi man vilde have stigende Skala samtidig. Da de første Demokrater rykkede ind i Københavns Borgerrepræsentation, var det et af de første Spørgsmaal, som de beskæftigede sig med. Allerede i 1895 blev der af Borgerrepræsentationen nedsat et Udvalg, som fik med denne Sag at gøre. Dette Udvalg afgav Betænkning i 1900 og frem-

satte et Forslag om stigende Skala og Bevægelsesfrihed, og dette Forslag blev overgivet til den daværende parlamentariske Skattekommission. Det ærede Medlem fra Frederikssund (Sigurd Berg), som nys talte, sagde, at Københavns Kommune jo ogsaa havde brugt megen Tid til Overvejelsen af den Sag. Det er rigtigt nok, for, som sagt, allerede siden Begyndelsen af 90erne har Spørgsmaalet været under Overvejelse og forskellige Løsninger været tilstræbte. Allerede i 1900 havde man altsaa et udarbejdet Forslag færdigt, og jeg mener i Modsætning til den sidste ærede Taler, at der intet havde været til Hinder for at gennemføre det. Det var et godt Forslag; og dets Gennemførelse vilde have bevirket, at vi ikke i de Aar, der ere gaaede siden den Tid, havde maattet leve i Københavns Kommune paa et aarligt Underskud og dermed forøget Gælden. Imidlertid mente man i den parlamentariske Skattekommission, at man ikke burde tage Spørgsmaalet om de københavnske Skatteforhold op sammen med den almindelige Lande-Skattereform. Jeg synes godt, man kunde have gjort det. Da saa den parlamentariske Kommissions Forslag kom til Behandling her i Rigsdagen, rørte Københavns Kommune sig atter, og i 1902 indsendte hele Kommunalbestyrelsen et baade af Borgerrepræsentationen og Magistraten enstemmigt vedtaget Forslag om at faa stigende Skala og Bevægelsesfrihed. I Overensstemmelse hermed stillede det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), det daværende Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Alfred Benzon) og jeg, der var Medlemmer af Folketingets Skatteudvalg, Ændringsforslag om stigende Skala og Bevægelsesfrihed. Det blev forkastet, men — det erkender jeg — med den Motivering, at man ikke vilde have dette Spørgsmaal behandlet sammen med de store Skattelove, men vilde tage det op til særlig Forhandling, saa snart de store Skatteloves Virkninger kunde overses, og i Overensstemmelse hermed var det, at den daværende højtærede Minister i 1906 henvendte sig til Københavns Kommunalbestyrelse med Meddelelse om, at man nu ansaa Tiden for kommen.

Saa indsendte Københavns Kommunalbestyrelse 2 Forslag, et, der danner Grundlaget for det, der her foreligger, og saa et andet Forslag om en Reform af de københavnske Ejendomsskatter, henholdsvis i 1907 og 1908. Ministeriet har kun forelagt Forslaget om de personlige Skatter og har motiveret Udsættelsen af det andet